

Tema: Den uendelige historie. Inkluderet.

”Vi er som en duft af Kristus, der stiger op til ære for Gud...” 2. Kor. 2; 15

Slavernes Moses og egypternes Farao kæmpede frem og tilbage.

En særlig aften skulle dog blive anderledes end alle de andre for alle slaverne.

En helt speciel aften med tydelige instruktioner.

Instruktioner som handlede om et lam.

”Hver generation har brug for en gnist, et ikon der fanger folks opmærksomhed, en begivenhed, der overvinder mange års modløshed og apati. Uanset hvad det er, uanset hvilken begivenhed eller symbol som skubber et folk ud over kanten og ind i fremtiden, vil det ikon blive det definerende symbol af det gode, som lige er begyndt.”

Rob Bell.

Dengang under slaveriet i Egypten reddede blodet på dørstolperne nogle få.

Denne gang vil blodet på korset redde en menneskehed.

”Han har jo frigjort os fra mørkets magt og ført os ind i sin elskede Søns rige. På grund af Jesu død blev alle vores synder tilgivet, og vi blev erklæret skyldfri”, Kol.1; 13 – 14.

Hans død er mao vores vores udfrielse, vores udvandring af slaveriet.

Hans blod, ikke på dørstolperne, men på os, på mig.

På korset hører vi vingesuset af den uendelige historie.

Blodet er Guds penselstrøg i historien med mennesket.

”For Gud skabte gennem hans død på korset mulighed for fred og forsoning mellem sig selv og alt på jorden og i Himlen.” Kol.1; 20

Den Gud som fra verdens begyndelse gjorde nedslag i historien ved at bøje sig ned over sin skabning og med en kosmisk knuser pustede liv i menneskets næsebor, er en Gud, der i går, i dag og til evig tid er den samme elskende Gud.

En uendelig Gud i en uendelig historie.

Fra først i biblen til sidst i biblen råber Faderen ”Kom!” til mennesket.

Biblen er én lang længselsberetning.

Korset er et kærlighedsbrev fra en evig elsker.

Et brev skrevet med sin søns blod.

Hver gang vi fejrer nadver gennemlever vi historien om Guds inkluderende kærlighed.

Spørgsmål:

På hvilken måde har det betydning for dig at se på dit liv som en del af en større historie?

Vi lever livet i brudstykker, lever et fragmenteret liv, og når vi engang imellem fornemmer historiens vingesus er det fx ved at vi konfronteres med denne verdens elendigheder, som gentager sig (naturkatastrofer, krige, sult, epidemier).

Vi føler vi os uden betydning og uden for indflydelse.

Nogle kæmper med at finde en meningsfuld plads i historien, mens andre for længst har givet op.

Men dybt indeni er vi skabt med en længsel efter at gøre en forskel.

En gnist beregnet til at tænde et bål der lyser op i mørket.

Vi skal finde en plads i historiens vingesus!!

Det kan endda duftes, når et korsmenneske er i nærheden: ”Vi er som en duft af Kristus, der stiger op til ære for Gud, både overfor dem der...” 2. Kor. 2; 15

Når du er i nærheden af et korsmenneske dufter det af inkluderende kærlighed.

Dit sprog inkluderer, dine hænder inkluderer, din tid inkluderer andre mennesker, din tegnebog inkluderer andre menneskers behov, dine bønner inkluderer andre menneskers behov.

Når du er i nærheden dufter det af tro, det dufter af ydmyghed, det dufter af selvopofrelse, det dufter af tjenester, det dufter af glæde, det dufter af håb, det dufter af formål, det dufter af mening, det dufter af gavmildhed.

Kan være svært at beskrive duften, - men kan sige så meget at det er en helt anderledes duften duften af gode intentioner, reservation og forbehold!

Spørgsmål:

Hvad motiverer dig til at leve mere inkluderende?

Som korsmennesker har vi forpligtet os til at tage del i verdenshistorien på en bestemt måde. Måden er at ofre sig!!

Sammen ofrer vi alt hvad vi har for at mennesker kan komme til at opleve kærligheden fra korset, som gennem historien altid vi kalde mennesker til sig.

Vi skal som der står i Hebræerbrevet: **Lad os tage os af hinanden og opmuntre hinanden til at vise kærlighed og gode gerninger.** Heb. 10; 24

Sammen skal vi forsøge at gøre verden til bedre sted, reparer det som er ødelagt.

Ved at huske de fattige, de fangne, de glemte.

Korset er invitationen til den nye menneskehed.

En invitation til at ofre sig, at bløde, at åbne hjertet, smøge ærmerne op, og at håbe og tro på at Gud har en plan om at redde verden; - det er dét vi kalder kirke.